

Ko nozīmē "Būt par piemēru" bērniem, sabiedrībai kopumā? Kā sevi nesadalīt? Kā būt tam, kas tu esi? Cik bieži mēs runājam - tāds ar tādu- pazeminamies līdz tam, lai mūs saprastu konkrētie cilvēki - pie vieniem ejam baltā, bet pie citiem - melnā tērpti, vai tā tam jābūt, vai mums jāsaprotas ar sabiedrību, kurā esam, lai mūs saprastu, vai lai vienkārši iztiktu "bez konfliktiem", bez liekām "aizmuguriskām runām jeb aprunāšanām". Vai mums jābūt ērtiem vai labāk neērtiem? Vai ērtiem esot piezemēti runāt par augstākām vērtībām. Novērojums: ja tu kļūsti neērts, tev vairs nav draugu. Bet cilvēkam tomēr gribas draudzēties. Tad kā būt? Vai slēpties un izlikties par to, kas tu neesi (bet varbūt esi?) Kā zināt, kura daļa tevī ir stiprākā (kā to noteikt) - vai tā, kas ir tavā dvēselē, vai tā, kas ir tavā gribēšanā?

Stāsts par Īstu Cilvēku.

Labdien, Rasa!

Ir Afganistānā karojušā stāsts par tur pieklīdušu un pabarotu suni, kurš kļuvis par barotāja Draugu. Draugs palicis karavīru grupā un katrā kaujā kā aizsargs gūlies sava barotāja priekšā. Reizes trīs Draugs ticis smagi ievainots, katru reizi izārstēts un pēc katras atlabšanas atkal sargājis savu barotāju.

Draugs bija Īsts Cilvēks.

Tādi jautājumi kā Tev rodas tikai mūsdienās, "pilsoniskā sabiedrībā" un tādā neizglītībā, kāda valda Gejropā.

Par neizglītību. Nav attīstīta domāšana, kas ir lietu un jēdzienu sakārtošana. Katru dienu var spriest par tādas neizglītības apmēriem, kad radio un TV raidījumos uzstājas 4.maija Latvijas laika "izglītību" saņēmušie Latvijas valsts pārvaldes, aģentūru un fondu darbinieki.

Sabiedrība ir vienota mērķa, ap vienotiem līdzekļiem, vienotā sasniegšanas procesā - **vienprātībā saliedēti Cilvēki**. Tur, kur viens grib strādāt, uzturēt ģimeni un godīgi ēst savu maizi, bet otrs grib viņam visādi atņemt ģimenes uzturam vajadzīgo, lai par tā "nopelnīto" savai "pucmeitiņai" nopirktu jaunu džipu vai trešais vienkārši veģetē uz pabalstiem, tur nav sabiedrības.

Sabiedrība ir tur, kur visi dzīvo vienotā vērtību sistēmā, Vienotā ideoloģijā (relīģijā) vienotam mērķim.

Sabiedrība ir tur, kur Cilvēki rūpējas par saviem līdzcilvēkiem – tur, kur tie viens otram ir biedri, māsas un brāļi. Tur, kur viens ir "kristietis", otrs ir "jogs", trešais ir "dievturis", ceturtais ir šamanis, piektais ir čenelingists, bet tālāk nāk "kristietis-jogs-dievturis", "dievturis-šamanis-kristietis", čenelingists-dievturis un tā tālāk vai kristietis-materiālists, čenelingists-ateists, tur nav un nevar būt sabiedrības.

Par sabiedrību = valsti = Tautu, kā kopumu varēja runāt Antīkajā pasaulē un arī tad ne vienmēr un ne visur. Tas, ko tagad sauc par "pilsonisko sabiedrību", patiesībā ir daudzu sīku "sabiedrību" disharmonisks un tāpēc neauglīgs – postošs maisījums.

Tāpēc, ja Rasa grib iekļauties "sabiedrībā", tad viņai ir jādomā par to konkrēto sīkvienību, ar kuru viņai ir kopīgi mērķi, kopīgi līdzekļi un kurā viņa kopīgi to dara. Tur, kur nav visiem kopīgas hierarhiskas sabiedrības uzbūves, tur visiem labs nebūsi un tad arī tur **visiem labais** nav katra cilvēka personiskā kontaktā ar katru, bet ir **katram esot viņa vietā, viņam labo dodošā sabiedrisko attiecību (sabiedrības uzbūves) sistēma**. Ja Rasa ir tādā sīksabiedrībā, tad ir jautājums, kāpēc viņai ir tāda problēma, bet, ja viņai ir tāda problēma, tad acīmredzot viņa grib būt tur, kur viņa neiederas vai arī negrib darīt (*būt tas, kas viņa ir*) to, ko viņai tur būtu jā dara.

Neizglītībā Cilvēkam atņem spēju "būt pašam".

Neizglītība virza uz “esot visam – nebūt nekam”. Neizglītības virzīšanas spečuki stāsta, ka viņu galvenais sasniegums esot tas, ka pēdējo gadu absolventi ātrāk pārkvalificējoties. **Rietumu civilizācijā nav vajadzīgs Cilvēks – Rietumu civilizācijā ir vajadzīgs patērētājs.** Draugs nav patērētājs. Cilvēks nav patērētājs. Radošs Cilvēks un Draugs nevar būt patērētājs. Tie nav savienojami jēdzieni. Tāpēc, ja gribi būt Rietumu Civilizācijai – “sabiedrībai” piederīga, tu nevari būt “tu pati” – Cilvēks. Ja gribi būt rietumu “sabiedrībā” Tev jābeidz domāt par sevi kā par Cilvēku un jābeidz domāt par draudzību un meklēt Draugus. **Ja gribi būt Cilvēks, tad Tu nevari būt Rietumu civilizācijai – “sabiedrībai” piederīga – Tu nekā nevari tajā “ieiet un būt ar to”.**

Un te nu lūk mums tagad ir Tava personiskā problēma – Tu gribi visiem patikt, Tu gribi būt reizē viss, **Tu gribi “sēdēt uz diviem ķebļiem”.** Tu gribi baznīcā iet balta, un Tu gribi iet arī sātānistu tusiņā paburzīties, tāpēc ģērbies melnā. (*Baznīca ir tur, kur iet baltā un domā par radošu dzīvi, bet sātānistu burziņš tur, kur iet melnā un domā par grēkiem.*) Tu gribi “laikus” no pedofīliem-katoļiem, no materiālistiem–ateistiem, no dievturim–čeningistiem-pedofīliem katoļiem, no “jogiem”, “jogiem”-pedofīliem-katoļiem un arī no tiem, kam viss vienalga.

Tu gribi uzvilkt savu “zem nabas” seksuālo zonu demonstrējošas zeķbikses, izspīlēt krūtis un vienlaicīgi Tavā seksualitātē ieinteresētam – uz to noķertam vīrietim pieprasīt, lai viņš Tev acīs skatītos – tur Tavu dvēseli meklētu.

Nu tad, ko Tu gribi – dvēseli vai seksu?

Var dabūt abus, bet tad jāšāk no pareizā – no dvēseles. Sāksi no pretējā gala rezultātā būsi zaudējusi visu. (*Komatu pēc sava ieskata vari likt pirms vai pēc gala.*)

Lai sevi nesadalītu, nevajag gribēt būt visam, bet tikai būt tam, kas esi, būt derīga tiem, kam deri tāda, kāda esi un, tāda kāda gribi būt pati, bet ne tāpēc, ka prasa piemēroties.

Cauri visam skan jautājums par Misiju.

Jā, ir Misijas, bet tad tādā gadījumā pat “nokāpjot” misionārs nezaudē sevi, jo “nokāpj” nevis tāpēc, lai “būtu kopā tāpēc, lai patiktu”, bet “nokāpj” tāpēc, lai realizētu savu, ar zemāk esošo dzīvi nesaistīto misiju – zemākesošos izceltu no viņu dzīves. To nevar izdarīt ar iekšēju piemērošanos. Bet ārēja piemērošanās tādus jautājumus nerada. Var redzēt, ka Tu, Rasa, esi misijai spējīgs, no misijas patmīlībā atkritis Cilvēks.

Patmīlība, slinkums un neizglītība ir atkritušo trīsvienība.

Slinkums nebūt nav nekā nedarīšana. Slinkums ir izvairīšanās no tā, kas būtu jādara tieši Tev. Sliņķi rosīgi un vispusīgi darbojas tieši tāpēc, lai nedarītu to vienīgo, kas ir jādara. Tas, kurš “ir tas, kas ir”, tas dara to, kas viņam ir jādara savu zināšanu un prasmes robežās – tā to māca Antīkās pasaules kārtība un Skolotāji. Tas nestaigā apkārt un neizliekas. Ja Tu “esi”, tad “esi” tāpēc, ka “esi”, bet ne tāpēc, lai “Tevi saprastu”, “iztikt bez konfliktiem”, “aizmuguriskām runām vai aprunāšanām”. Man reiz bija gadījums, kad kādā čatā, lai ievilktu provokatīvā un diskreditējošā, nevajadzīgā diskusijā, mani starptautiski aprunāja trīs dienas. Es tajā neievilkos tāpēc, ka tādām lietām nepievēršu uzmanību un čats beidzās ar secinājumu, ka man esot dzelzs nervi.

Ja Tu darīsi to, kas Tev jādara, tāpēc, ka tas ir jādara, bet ne tāpēc, lai gūtu atzinību par padarīto, tad Tev nebūs tādu problēmu kā “ak, vai - mani aprunā”, “iztikt bez konfliktiem” vai “lai saprastu”. **Ja Tev rūp bērna veselība, tad Tu dari to, kas vajadzīgs viņa veselībai, bet ne to, ko viņš savā muļķa prātā saprot.** Ja darīsi pareizi, tad bērns būs vesels un, ja paveiksies, tad kādreiz arī sapratīs, ko patiesībā un kāpēc darīji, bet ja nesapratīs, tad Tu pati vienmēr zināsi, ka esi darījusi pareizi. Būt saprastai nenozīmē būt pieņemtai, bet sapratnē pieņemt var tikai viengabalaino. Gadās, ka dziļi saprotot prostitūtas dabu, vajadzības un stāvokli, viņu pieņem īslaicīgai izmantošanai. Sapratnei ar kopābūšanu nekāda tieša sakara nav.

Nevar reizē operēt, dziedāt, vadīt armiju un domāt par puķēm, aplausiem un ordeņiem. Gribēsi abus – nedabūsi nevienu, vai arī saņemsi pielīdēju un izmantotāju glaimus un baigu beigās būsi aprunāts un nicināms āksts.

Mums nav jābūt ne ērtiem, ne neērtiem nesaprātīgu divkāju barā. **Mums ir jādara tas, kas ir jādara un saprātīgie Cilvēki to novērtēs savu saprāta spēju robežās.** Tāpēc vērtējumu iegūšanai nav jāuzbāžas tiem, kuri to nesapratīs nekad, sapratīs vēlāk vai saprot un ir katrs savā dzīvē.

Ja Tu dari to, ko visi saprot un novērtē – tad “Tu” nedari neko – Tu velies kopīgā masā. Ja Tu dari to, ko dari “Tu”, tad to tagad nesapratīs, bet sapratīs vēlāk, kad Tava darbība būs nesusi augļus. To pašu darot, Tu vieniem būsi saprotama, bet cietiem nesaprotama un arī saprotama būdama, tiks atšķirīgi vērtēta. Ja darīsi tāpēc, ka tā dari, tad tas Tev nebūs svarīgi. Ja darīsi, lai būtu saprasta un visu pieņemta, tad neko darīt nevarēsi.

Visi īstie Cilvēki sākumā bijuši nezināmi, nepopulāri, bet vēlāk plaši pazīstami būdami, ir visvairāk aprunātie, aptenkotie un apmelotie.

Ērts vai neērts ir jautājums par labām vai sliktām kurpēm, labu vai nepareizi piegrieztu un slikti pašūtu – nepiemērotu apģērbu. Ja Tu esi īstajā vietā, tad vienmēr esi piemērots un derīgs. Akmentiņš kurpē ir neērtība tāpēc, ka akmentiņš ir akmentiņam neatbilstošā vietā. Nav ko līst tur, kur tu neiederēsi. Necenties dzīvot svešu dzīvi – dzīvo savu.

- **Augstākais nav jāpiezemē – zemākais ir jāpaceļ līdz augstākajam.**
- **Piezemējot izpatīc, bet esi nederīgs.**
- **Paceļot, liec strādāt un esi nepatīkams, bet derīgs.**
- **Strādīgais ir akmentiņš starp sliņķiem.**

Acīmredzot Tu, Rasa, nesaproti, kas ir Draugi. Acīmredzot esi Draudzību un Mīlestību atstūmusi. Acīmredzot neesi tās cienīga. **Pie pilnas bļodas Draugu nav.** Pie pilnas bļodas ir pielīdēji un pašlabuma meklētāji. Draugi ir tie, kuri ir ar Tevi tādu, kāda esi tāpēc, lai būtu ar Tevi kāda esi – piedalītos Tavā neērtumā, nesaprastās un no sabiedrības atstumtās stāvoklī, lai palīdzētu no tā izkļūt, lai dotu iespēju, lai blakus esot, ar savu piemēru rādītu citas dzīves iespēju un iespēju kļūt labākai. **Draugi ir tie, kuri kopā ar Tevi pārcieš Tavas grūtības un kurus Tu, savu vieglumu meklējot, atstum vai arī tie, kuriem Tu deri, tāda kāda esi.**

Redzi – Draudzība nav burzīšanās – tusēšanās – čupošanās. Draudzība nav kvantumā, bet kvalitātē. Jo vairāk paziņu – jo mazāk draugu. **Draugs ir tas, kuram Tu, atbildot uz viņa Draudzību, atdod sevi visu tādā mērā, kādā viņš to spēj pieņemt. Draudzība ir tad, kad Tev tā ir iespēja dot nedomājot, ko vari saņemt.** Draugs ir tas, kuru apdāvēsi neko pretī negaidot – tas, no kā Tev nekas nav vajadzīgs. No Drauga atzinību negaida. **Ar Draugu ir tāpēc, ka viņš ir Tavs Draugs.** Draugi ir tie, kuri ir patiesi un kurus šī patiesība nešķir – tie, kurus viņiem zināmā patiesība vieno.

Dvēsele ir Gribas auglis. Tāpēc Tavā dvēselē un gribēšanā ir viens un tas pats. **Ko Tu gribi, tas ir Tavā dvēselē un, kas tur ir, to Tu gribi.** Tu vienkārši pati savās acīs gribi izlikties labāka kā esi. Tu ne tikai gribi patikt visiem citiem, bet pie tam vēl arī pati sev. No vienas puses, Gejropa cenšas turēties pie sabiedriskajiem dzīves principiem, bet no otras, tajos realizēt ar tiem nesavienojamo – egocentrisko – antisabiedrisko un tad nu iznāk tādi sačakarēti un dzīvei nederīgi radījumi, kuri grib būt gan kā kaili iekāres objekti, tā augsti dvēselē jūtīgi, kā papagaiļi, tā kamieļi, leduslāči un zelta zivtiņas reizē – savākt vairāk “laiku” no

visplašākās publikas un reizē kā Bībeli lasīt, tā arī mīļāko šīs lasīšanas reizē apmierināt, bet tā jau ir pornogrāfiska fantāzija. Gejropā ir pornogrāfiska dzīve.

- Vai Tu esi gatava saņemt nepatīkamu, bet patiesu Drauga atbildi?

Ja nē, tad problēma nav atbildē, bet tajā, ko Tu gribi saņemt.

Ja jā, tad varam turpināt par Piemēru.

- **Piemērs ir etalons, standarts, kurā uzrādam raksturīgāko – spilgtāk saskatāmo, svarīgāko.**

Par Piemēru var būt tikai un vienīgi sevi nesadalot, negaidot sapratni un atzinību. Tikai tad, kad to ko dari, dari tāpēc, ka tā ir jādara, tāpēc, ka tā darīt ir pareizi, tāpēc, ka tāda esi – esi Īsta, tikai tad vari būt par Piemēru. Par piemēru var būt tikai tas, kurš negaida atzinību – kurš negaida neko, tas, kurš vienkārši “ir”. (*Bet var būt arī par nederīguma, akmentiņa, “visvisādībā nekādības” piemēru.*)

- **Būt pašam nozīmē ļaut būt “citiem”.**
- **Kad gribi, izpatīkot, aicināt un aizvest pie sevis – pa savu ceļu, tad Tu citiem atņem viņu iespējas būt “viņiem”.**
- **Izpatīšana ir pievilināšana, savaldzināšana, maldināšana, no-vešana.**

Piemērs nav vērtējums. Piemērs rāda, kā to var darīt. Darīt labāk vai sliktāk, vai citādāk. **Piemērs katram atstāj brīvu vērtējuma izvēli.** Vieni to pašu piemēru izmantos, lai pamatotu savu izvēli “tā darīt”, bet citi, lai pamatotu “tā nedarīt”. Tikai tad, kad dzīvo savu dzīvi, apkārt neskatoties un neizpatīkot, Tu vari būt starp savējiem savā sabiedrībā, tur iegūt Draugus un būt par Piemēru.

- **Griba – Darbība – Mīlestība ir Īsta Cilvēka dvēseles saturs.**
- **Izglītots, darbā priecīgs un stingri labajā stāvošais ir Īsts Cilvēks.**
- **Trīs Garīgās Dzīves principi – Izglītība, Godīgs Darbs un Labais Cilvēkā dod Cilvēka Dzīves Īstumu.**

Pauls